

ความต้องการของประชาชนบ้านคีรีวง ในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจท่องเที่ยว

อรดา โอภาสรัตนกร* ชไมพร พุทธิรัตน์* และ ทิพวรรณ ทองขุนคำ*

บทคัดย่อ

ชุมชนคีรีวงเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงแต่ชาวคีรีวงไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ คาดว่าน่าจะต้องการเรียนภาษาอังกฤษ จึงทำการวิจัยโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสำรวจร้อยละของชาวคีรีวงที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ ร้อยละของผู้ที่ต้องการเรียนทักษะการฟังและพูด อ่านและเขียน ร้อยละของเรื่องต่างๆ ที่ต้องการเรียน และหาความเกี่ยวข้องระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษกับความต้องการ โดยการสัมภาษณ์ชาวคีรีวง จำนวน 151 คน แล้ววิเคราะห์หาร้อยละของความต้องการ ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows แล้วหาความเกี่ยวข้องระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษกับความต้องการ ด้วยการทดสอบ Chi-square ผลปรากฏว่าชาวคีรีวงต้องการเรียนภาษาอังกฤษร้อยละ 86.8 และต้องการเรียนทักษะการฟังและพูดร้อยละ 86.8 โดยเรียนการทักทายร้อยละ 86.1 การกล่าวขอบคุณร้อยละ 83.4 การกล่าวต้อนรับและแนะนำตัวเองร้อยละ 81.5 การถามความต้องการของนักท่องเที่ยว และแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว ร้อยละ 79.5 ผลการวิจัยนี้อธิบายได้ว่า ชาวคีรีวงส่วนใหญ่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษในทักษะการฟังและพูดในเรื่องต่างๆ ไป เพื่อพูดคุยกับชาวต่างชาติในฐานะเจ้าบ้านตามมารยาทสากล ส่วนทักษะการอ่านและเขียน ชาวคีรีวงต้องการเรียนร้อยละ 74.2 คือต้องการเขียนข้อควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติในชุมชนมากที่สุดร้อยละ 69.5 อธิบายได้ว่าเป็นเพราะชาวไทยและชาวต่างชาติมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ส่วนความเกี่ยวข้องระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษ กับความต้องการในการเรียน ปรากฏว่าชาวคีรีวงอายุ 18 ถึง 40 ปี ต้องการเรียนมากที่สุดร้อยละ 93.8 (p value = 0.01) เพราะเป็นกลุ่มที่เห็นโอกาส และประโยชน์ที่จะนำภาษาอังกฤษไปใช้ในอนาคตได้มากกว่า ทั้งนี้กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษ มีความต้องการเรียนอย่างเด่นชัด ร้อยละ 92.4 (p value < 0.0001) เพราะกลุ่มนี้มีโอกาสพบชาวต่างชาติ บ่อยครั้งจนเกิดแรงจูงใจภายในที่จะเรียนมากกว่า ผลการวิจัยนี้สามารถนำไปประกอบการพิจารณาตัดสินใจทำหลักสูตรอบรมภาษาอังกฤษ และทำวิจัยประเมินผล การเรียนรู้ของชาวคีรีวงต่อไป

คำสำคัญ: ความต้องการด้านภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ธุรกิจท่องเที่ยว บ้านคีรีวง

*คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

Needs of Kiriwong People to Study English for Tourism Business

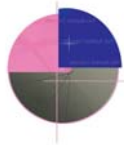
Orada Opasruttanakorn* Chamaiporn Buddharat* and Tippawan Tongkhundum*

ABSTRACT

Kiriwong community is well known for tourism management. However, the Kiriwong people are not able to communicate in English. Thus, this research was aimed at investigating the numbers of people who want to attend an English training program, the types of language skills and functions necessary for their real situations. Moreover, the relation between the influence of personal factors such as sex, age, occupations and experience on their English to the learning needs were also investigated. The survey was done by interviewing 151 Kiriwong people in four villages in June and July 2006. The SPSS for Windows package was employed as the statistical analysis. The results revealed that most of the Kiriwong people (86.8%) wanted to learn general English related to their village contexts. The listening and speaking skills are most needed (86.8%) while the most needed functions are greeting (86.1%), thanking (83.4%), introducing and welcoming guests (81.5%), and asking and giving information (79.5%). Regarding reading and writing skills (74.2%), the people preferred to read and write the social do's and don'ts in the community (69.5%). The results from the Chi-square test showed that 18-to 40-year-olds (93.8%, p value = 0.01) and people who have experience in using English (92.4%, p value < 0.0001) are more enthusiastic to learn English than other groups. In conclusion, most of the Kiriwong people wanted to learn general English particularly in listening and speaking skills in order to express international courtesy. This information will be very useful for arranging an appropriate English for Tourism Curriculum.

Keywords: Needs of english English for tourism Tourism business Ban Kiriwong

*Faculty of Humanities and Social Sciences

บทนำ

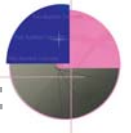
ชุมชนบ้านคีรีวงตั้งอยู่ในหุบเขาหลวงบนแนวเทือกเขานครศรีธรรมราชกว่า 200 ปี มีพื้นที่ 13,479 ไร่ มีประชากรรวมทั้งสิ้น 2,724 คน ชาวคีรีวงส่วนใหญ่ทำการเกษตรบนพื้นที่เชิงเขาในรูปแบบสวนผสมผสาน คือ การปลูกพืชหลายชนิด ไว้ในแปลงเดียวกัน ซึ่งเรียกเป็นภาษาท้องถิ่นว่า “สวนสมรม” (1, 2) และรวมกลุ่มทำอาชีพเสริมต่างๆ เช่น กลุ่มแปรรูปผลผลิตจากการเกษตรในสวนสมรม กลุ่มการผลิตสินค้าพื้นบ้านจากวัสดุธรรมชาติที่มีอยู่ในชุมชน ได้แก่ การทำผ้ามัดย้อมสีธรรมชาติ การจำหน่ายผลิตภัณฑ์จากผ้ามัดย้อม การทำเครื่องจักรสาน การแปรรูปพืชสมุนไพร และผลไม้บางชนิดเป็นเวชสำอางซึ่งมีคุณสมบัติเป็นยาและบำรุงผิวพรรณไปพร้อมๆ กัน ตัวอย่าง เวชสำอาง เช่น สบู่ และแชมพูที่มีส่วนผสมของเปลือกมังคุด ส้มแขก หรือขมิ้นที่ใช้สำหรับลดอาการผื่นคัน รักษาฝ้า และบำรุงผิวพรรณ นอกจากนี้ยังมีอาชีพเสริมที่นิยมมากอีกอาชีพหนึ่ง คือ การท่องเที่ยว ประชากรที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยวของบ้านคีรีวงอยู่ในวัยแรงงาน ที่มีอายุระหว่าง 18 ถึง 60 ปี (1)

นักท่องเที่ยวของบ้านคีรีวงมีทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่มาพักผ่อนมาเรียนรู้วัฒนธรรมและวิถีชีวิต มาศึกษาดูงานด้านการจัดการทรัพยากรในพื้นที่แนวกันชนระหว่างพื้นที่อยู่อาศัยกับพื้นที่อนุรักษ์ (buffer zone) มาศึกษาธรรมชาติ มาให้การอบรมให้ความรู้และมาทำวิจัย ในปี พ.ศ. 2547 ถึง 2548 มีผู้เดินทางมาเที่ยวถึง 295 คณะ เป็นจำนวน 31,479 คน (1) ในจำนวนนี้มีคณะศึกษาดูงานชาวต่างชาติที่มาพักเป็นเวลานาน (long stay) หลายคณะ เช่น คณะผู้บริหาร

ระดับกระทรวง และองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกรมป่าไม้ และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติจากประเทศเนปาล คณะกรรมการบริหารด้านการท่องเที่ยวจากประเทศสวีเดน และกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนจากประเทศศรีลังกา

จากการศึกษากระบวนการพัฒนาองค์กรการท่องเที่ยวของชุมชนและการเป็นล่ามให้กับชุมชนแห่งนี้เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 3 ปี เป็นที่ประจักษ์ว่าประชาชน ได้แก่ ผู้นำผลิตภัณท์พื้นเมือง คนขับรถสองแถว และรถจักรยานยนต์รับจ้าง ผู้ให้บริการบ้านพักแบบโฮมสเตย์ ผู้บริหารชมรมการท่องเที่ยว หรือแม้แต่ผู้นำชุมชนยังไม่สามารถพูดคุยเป็นภาษาอังกฤษกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้ ทำให้นักท่องเที่ยวหลายคณะรู้สึกผิดหวังเพราะไม่ได้รับความรู้เกี่ยวกับชุมชนตามที่ตนคาดหวังไว้ นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนบางคนรู้สึกหวาดกลัว วิตกกังวล และรู้สึกไม่ปลอดภัยเพราะไม่รู้ว่าชาวบ้านจะพาไปทำอะไร กับใครที่ไหน และในช่วงเวลาใด (3)

หากสถานการณ์ยังคงเป็นเช่นนี้ อาจส่งผลเสียต่อชื่อเสียง ภาพลักษณ์ และรายได้ของคนในชุมชน และการจัดการท่องเที่ยวโดยรวมของประเทศได้ หากประชาชนในบ้านคีรีวงสามารถสื่อสารเรื่องราวต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติได้ด้วยตนเอง อาจจะทำให้ชาวต่างชาติที่เดินทางมาด้วยวัตถุประสงค์ต่างๆ สามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลปฐมภูมิกับคนในพื้นที่ได้ตลอดเวลา จึงคาดว่าชาวคีรีวงต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ แต่ยังไม่มีการศึกษาว่าชาวคีรีวงจำนวนเท่าใดที่ต้องการจะเรียนภาษาอังกฤษ และจะเรียนทักษะใด เรื่องอะไร เพื่อพูดคุยกับใครบ้าง จึงทำการวิจัย โดยมี

วัตถุประสงค์ เพื่อสำรวจร้อยละของชาวคีรีวงที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อสำรวจร้อยละของชาวคีรีวงที่ต้องการเรียนการฟังและพูด อ่านและเขียน เพื่อสำรวจร้อยละของชาวคีรีวงที่ประสงค์จะเรียนภาษาอังกฤษในเรื่องต่างๆ จำแนกตามสถานการณ์ที่ต้องการ และหาความเกี่ยวข้องระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและประสบการณ์ การพูดคุยเป็นภาษาอังกฤษกับความต้องการเรียนภาษาอังกฤษ

วิธีการ

การวิจัยนี้เป็นการสำรวจความต้องการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อธุรกิจท่องเที่ยวของประชาชน ในชุมชนบ้านคีรีวง 4 หมู่บ้าน คือ บ้านคีรีวง บ้านคีรีทอง บ้านขุนคีรี และบ้านคีรีธรรม โดยการสัมภาษณ์ชาวคีรีวง จำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 10 ของประชากรวัยแรงงานคนที่มีอายุระหว่าง 18 ถึง 60 ปี จำนวน 1,519 คน ในการคัดเลือกบุคคลที่ทำการสัมภาษณ์เริ่มจากจับสลากเลขที่บ้านของแต่ละหมู่บ้าน เพื่อให้ได้ตามจำนวนที่กำหนด แล้วจึงเลือกคนในบ้านที่ให้ความร่วมมือ อ่านออก เขียนได้ และมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ มาพูดคุยกักถามตามข้อคำถามในแบบสัมภาษณ์ ในระหว่างเดือนมิถุนายนถึงเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2549

แบบสัมภาษณ์มี 2 ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับชาวคีรีวงจำนวน 7 ข้อ ประกอบด้วย เพศ อายุ อาชีพ ความเกี่ยวข้องกับการจัดการท่องเที่ยว ประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนที่สอง

เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความต้องการเรียนภาษาอังกฤษของประชาชนบ้านคีรีวง จำนวน 7 ข้อ ประกอบด้วย ข้อคำถามเกี่ยวกับทักษะการฟังและพูด อ่านและเขียน และประเด็นในการสนทนาที่จำเป็นต้องใช้ในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จำนวน 38 ประเด็น เช่น หัวข้อเกี่ยวกับการสนทนาในชีวิตประจำวัน การถามความต้องการของนักท่องเที่ยว การบอกแหล่งท่องเที่ยว การบอกทิศทางผลิตภัณฑ์ชุมชน การต่อรองราคาสินค้า การบริหารจัดการทรัพยากร ประวัติชุมชน วิถีชีวิต และหัวข้ออื่นๆ ที่ผู้ตอบคำถามต้องการเรียน รวมทั้งวัน เวลา และสถานที่ที่ประชาชนบ้านคีรีวงต้องการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบสัมภาษณ์ดังกล่าวได้นำไปตรวจสอบความถูกต้องของข้อคำถาม โดยให้สมาชิกชมรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์บ้านวังลุง อำเภอพรหมคีรี จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 4 คน เป็นผู้ตอบนำข้อคำถามมาปรับปรุง แก้ไขให้สมบูรณ์ ต่อจากนั้นได้นำแบบสัมภาษณ์ไปสอบถามชาวคีรีวงจำนวน 151 คน นำคำตอบที่ได้จากการสัมภาษณ์มาตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วน ลงรหัสบันทึกลงในคอมพิวเตอร์ แล้ววิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows เพื่อหาค่าร้อยละของชาวคีรีวงที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ ค่าร้อยละของชาวคีรีวงที่ต้องการเรียนในทักษะการฟังและพูด อ่านและเขียน ค่าร้อยละของชาวคีรีวงที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษในหัวข้อต่างๆ จำแนกตามสถานการณ์ที่ต้องการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และหาค่าเกี่ยวข้องปัจจัยส่วนบุคคลและประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษกับความต้องการในการเรียน

ภาษาอังกฤษด้วยการทดสอบ Chi-square โดยกำหนดค่าความเชื่อมั่นไม่น้อยกว่าร้อยละ 95

ผล

การวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่าผู้ให้สัมภาษณ์เป็นผู้หญิงร้อยละ 56.7 ผู้ชายร้อยละ 43.7 จำแนกตามอายุได้เป็นระหว่าง 31 ถึง 40 ปี ร้อยละ 34.4 อายุ 41 ถึง 50 ปี ร้อยละ 27.2 อายุระหว่าง 18 ถึง 30 ปี ร้อยละ 23.1 อายุ 51 ถึง 60 ปี ร้อยละ 9.3 เมื่อจำแนกอาชีพปรากฏว่าผู้ให้สัมภาษณ์ประกอบอาชีพเกษตรกรรมร้อยละ 75.5 ค้าขายร้อยละ 8.6 รับจ้างทั่วไปร้อยละ 4.6 และประกอบอาชีพอื่นๆ ร้อยละ 6.8 เมื่อจำแนกตามความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว พบว่าเป็นชาวบ้านทั่วไปร้อยละ 46.7 เป็นสมาชิกกลุ่มอาชีพต่างๆ ร้อยละ 29.1 เป็นผู้ให้บริการบ้านพักแบบโฮมสเตย์ร้อยละ 18.5 เป็นคนขับรถโดยสาร และมอเตอร์ไซด์รับจ้างร้อยละ 11.3 และมีความเกี่ยวข้องในส่วนอื่นๆ ร้อยละ 24.9 ชาวคีรีวงร้อยละ 21.9 มีประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติและชาวบ้านเหล่านี้มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติที่ตลาดรับซื้อผลไม้บ้านหัวเหวร้อยละ 56.3 ในสวนสมรมร้อยละ 56.3 ที่ร้านขายของชำร้อยละ 52.5 ที่บ้านร้อยละ 51.7 ตามท้องถนนร้อยละ 42.4 และในกลุ่มอาชีพต่างๆ ร้อยละ 35.8 ด้านความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่าชาวคีรีวงต้องการเรียนภาษาอังกฤษร้อยละ 86.8 เมื่อจำแนกตามทักษะพบว่าต้องการเรียนทักษะฟังและพูดร้อยละ 86.8 ต้องการเรียนทักษะอ่านและเขียนร้อยละ 74.2 ในทักษะฟัง และพูดชาวคีรีวงต้องการเรียน การทักทายร้อยละ 86.1 การกล่าวขอบคุณร้อยละ 83.4 การกล่าวต้อนรับ และแนะนำ

ตัวเองร้อยละ 81.5 การถามความต้องการของนักท่องเที่ยวและแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวร้อยละ 79.5 ในทักษะการอ่านและเขียน ชาวคีรีวงต้องการเรียนการเขียนข้อความปฏิบัติและไม้อ่านปฏิบัติในชุมชน ร้อยละ 69.5 การเขียนจดหมายโต้ตอบกับชาวต่างชาติ ร้อยละ 32.5 การเขียนอธิบายการใช้เครื่องใช้ภายในบ้านร้อยละ 30.5 และการเขียนอธิบายการใช้ห้องต่างๆ ในบ้านร้อยละ 29.1 ชาวคีรีวงมีโอกาสพูดคุยเป็นภาษาอังกฤษกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติร้อยละ 85.4 ผู้มาศึกษาดูงานชาวต่างชาติร้อยละ 62.9 ผู้มาศึกษาธรรมชาติร้อยละ 57.6 ชาวคีรีวงต้องการเรียนภาษาอังกฤษในเดือนพฤษภาคม ร้อยละ 73.5 เดือนเมษายนร้อยละ 65.6 และเดือนมิถุนายนร้อยละ 58.3 โดยต้องการเรียนวันอาทิตย์ ร้อยละ 76.8 วันเสาร์ร้อยละ 72.8 ตั้งแต่เวลา 15.00 น. ถึง 17.00 น. ร้อยละ 47.7 โดยมีความต้องการจะเรียนที่ศูนย์บริการการท่องเที่ยวบ้านคีรีวง ร้อยละ 63.6 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 74 ร้อยละ 25.2 และต้องการเรียนภาษาอังกฤษต่อเนื่องตลอดปี ร้อยละ 50.3

เมื่อวิเคราะห์หาความเกี่ยวข้องระหว่างอายุกับความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษปรากฏได้ค่า p value เท่ากับ 0.01 ชาวคีรีวงอายุระหว่าง 18 ถึง 40 ปี ต้องการเรียนภาษาอังกฤษร้อยละ 93.8 อายุระหว่าง 41 ถึง 60 ปี ต้องการเรียนภาษาอังกฤษร้อยละ 74.5 ด้านความเกี่ยวข้องระหว่างประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษกับความต้องการในการเรียนปรากฏได้ค่า p value น้อยกว่า 0.0001 ชาวคีรีวงที่มีประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษต้องการเรียนร้อยละ 92.4 ส่วนผู้ที่ไม่มีประสบการณ์ต้องการเรียนร้อยละ 66.7 เมื่อวิเคราะห์หาความเกี่ยวข้อง

ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อาชีพ ความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษ ปรากฏได้ค่า p value ระหว่าง 0.157 ถึง 0.971

วิจารณ์

ผลการวิเคราะห์ลักษณะทางประชากรในการสำรวจความต้องการของประชาชนบ้านคีรีวงในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจท่องเที่ยว ปรากฏว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง เป็นชาวบ้านทั่วไปที่มีอายุระหว่าง 31 ถึง 50 ปี ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ผลการวิจัยในส่วนนี้ตรงกับรายงานการวิจัยด้านการท่องเที่ยวของบ้านคีรีวง (1,2) ที่มีข้อมูลบ่งชี้อย่างชัดเจนว่าชาวคีรีวงผู้ชายมักจะไปทำสวนผลไม้หรือไปรับจ้างทำงานทั่วไป ในขณะที่ผู้หญิงประกอบอาชีพเสริม เช่น กลุ่มท่องเที่ยว กลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์ กลุ่มอาชีพต่างๆ กลุ่มผู้ให้บริการบ้านพักแบบโฮมสเตย์ ชาวคีรีวงส่วนใหญ่ยังไม่มีประสบการณ์ในการพูดคุยเป็นภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ เพราะไม่มีความรู้ และขาดความมั่นใจทั้งๆ ที่ผลการวิจัยมีข้อมูลว่าชาวบ้านมีโอกาสพบปะกับชาวต่างชาติบ่อยครั้งตามสถานที่ต่างๆ ในหมู่บ้าน โดยเฉพาะที่ตลาดรับซื้อผลไม้ (หัวเหว) สวนสมรม ร้านขายของชำ และที่บ้าน ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่าสถานที่ดังกล่าวเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต และวิถีชีวิตของชาวบ้านซึ่งเป็นเป้าหมายหลักอย่างหนึ่งในการมาเรียนรู้ของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ (4, 5)

เมื่อวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษพบว่า ชาวคีรีวงส่วนใหญ่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีและให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว ทั้งนี้เป็นเพราะความสามารถ

ดังกล่าว สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่กิจกรรมการท่องเที่ยวของชุมชนได้ (1, 6, 7) และเป็นเพราะชาวบ้านกลุ่มนี้มีแรงจูงใจภายใน (intrinsic motivation) ที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ (8) เนื่องจากผู้นำทั้งในอดีต และปัจจุบันเป็นตัวอย่างที่ดีในด้านการแสวงหาความรู้อยู่เสมอ เช่น การมีโรงเรียนผู้นำในชุมชน ผู้นำชุมชนหลายคนมาศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ชาวบ้านบางกลุ่มทำงานวิจัยร่วมกับสถาบันการศึกษา และหน่วยงานภายนอกมาโดยตลอด สิ่งเหล่านี้กลายเป็นแรงกระตุ้นให้ชาวบ้านต้องการพัฒนาตนเองตลอดเวลาสำหรับทักษะภาษาอังกฤษ พบว่าชาวคีรีวงต้องการเรียนทักษะการฟังและพูดมากกว่าทักษะการอ่านและเขียน ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่าการสนทนาต่างๆ ไป คู่สนทนามักจะใช้ทักษะการฟังและพูดเพื่อสื่อความหมายมากกว่าใช้การอ่านหรือเขียน ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ตรงกับผลการวิจัยในเรื่องการวิเคราะห์ความต้องการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรด้านธุรกิจท่องเที่ยวที่บุคลากรด้านการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ต้องการเรียนทักษะการฟังและพูด (9)

ในกรณีของประเด็นการพูดคุยกับชาวต่างชาติในทักษะการฟัง และพูด ชาวคีรีวงส่วนใหญ่ต้องการเรียนหัวข้อต่างๆ ไป เช่น การทักทาย ขอบคุณ กล่าวต้อนรับ แนะนำตัวเอง และถาม ความต้องการของนักท่องเที่ยว ที่เป็นเช่นนี้เพราะชาวบ้าน ส่วนใหญ่ต้องการแสดงออกถึงมารยาทสากล และความเป็นเจ้าบ้านที่ดีด้วยการสร้างสัมพันธภาพ และเป็นมิตรกับชาวต่างชาติ ส่วนหัวข้อที่ชาวบ้านต้องการอ่าน และเขียนมากที่สุดคือข้อควรปฏิบัติ และไม่ควรปฏิบัติในชุมชน เพราะชาวไทยและชาวต่างชาติมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

(10) การรับรู้ถึงข้อควรปฏิบัติ และไม่ควรปฏิบัติ ในชุมชน จะช่วยให้ชาวต่างชาติปฏิบัติตาม บรรทัดฐานของชุมชนอย่างเหมาะสมไม่ทำร้ายความรู้สึกของชาวบ้าน และเพื่อป้องกันปัญหาต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น โดยเฉพาะปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความเข้าใจผิดทางวัฒนธรรม ส่วนประเด็นที่ ชาวคีรีวงมีโอกาสพูดคุยเป็นภาษาอังกฤษกับกลุ่ม นักท่องเที่ยวมากกว่ากลุ่มศึกษาต่งาน และกลุ่ม ศึกษาธรรมชาติเป็นเพราะ ชาวต่างชาติส่วนใหญ่ ที่เข้ามาในชุมชนมีจุดประสงค์เพื่อเข้ามาท่องเที่ยว มากกว่าจุดประสงค์อื่น (1, 2)

ส่วนวัน เวลา และสถานที่ที่ชาวบ้าน ต้องการเรียนภาษาอังกฤษปรากฏว่า ชาวบ้าน ต้องการเรียน ในวันเสาร์และอาทิตย์เพราะต้องการ ให้อุณหภูมิเย็นสบาย และจะได้ช่วยจำ และนำไป ฝึกทักษะด้วยกัน และต้องการเรียนในช่วงบ่าย ถึงเย็น เพราะเสร็จสิ้นภารกิจจากการทำสวน โดยเรียนในเดือนเมษายนถึงเดือนมิถุนายน มากที่สุด เพราะเป็นช่วงเวลาที่ผลไม้ยังไม่ค่อยมีผลผลิต และเป็นช่วงปลายฤดูร้อนที่ไม่ต้องตากแดด ร้อนมากนัก (1,2) สำหรับสถานที่เรียน ชาวบ้าน ต้องการเรียน ที่ศูนย์บริการการท่องเที่ยวบ้านคีรีวง มากที่สุด เพราะสถานที่กว้างขวาง และมีอุปกรณ์ อำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนมากกว่า สถานที่อื่นๆ ด้าน ระยะเวลาในการเรียนชาวบ้าน ต้องการเรียนแบบต่อเนื่องตลอดทั้งปีเพราะจะได้ เรียน และฝึกใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง โดยไม่ลืม

เมื่อพิจารณาความเกี่ยวข้องระหว่าง ปัจจัยส่วนบุคคล และประสบการณ์การพูดคุย เป็นภาษาอังกฤษกับความต้องการเรียนปรากฏว่า ชาวบ้านอายุ 18 ถึง 40 ปีที่เคยพูดภาษาอังกฤษ

กับชาว ต่างชาติต้องการเรียนภาษาอังกฤษ มากกว่ากลุ่มอื่นๆ ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่า ชาวบ้าน กลุ่มนี้มีแรงจูงใจในการเรียนเพราะมีโอกาสใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์ในอนาคตได้มากกว่า กลุ่มอื่นๆ และกลุ่มนี้น่าจะเรียนภาษาอังกฤษ ได้ดีเนื่องจากมีแรงจูงใจในการเรียน โดยหลักการ แล้วผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียนจะมีความกระตือรือร้น ที่จะเข้าร่วมกิจกรรม และพยายามเรียนรู้เพื่อ ให้อบรมเป้าหมาย (11) มีความพยายามในการ เรียนด้วยตนเอง ชอบแสวงหาโอกาสที่จะ มีปฏิสัมพันธ์ และใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ได้ดีกว่าผู้ที่ไม่มีความสนใจ (12)

ผลการวิจัยนี้สรุปได้ว่าชาวคีรีวงส่วนใหญ่ ประสงค์จะเรียนภาษาอังกฤษ โดยต้องการ พูดคุยในประเด็นต่างๆ ไปมากที่สุด ในทักษะ การอ่านและเขียน ชาวคีรีวงต้องการอ่านและเขียน ข้อควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติในชุมชนมากที่สุด ในด้านความเกี่ยวข้องปรากฏว่าชาวบ้านอายุระหว่าง 18 ถึง 40 ปี และผู้ที่มีประสบการณ์ในการพูดภาษา ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติต้องการเรียนภาษาอังกฤษ มากกว่ากลุ่มอื่นๆ ผลการวิจัยในครั้งนี้ สามารถ นำไปประกอบการพิจารณาตัดสินใจในการจัด ทำหลักสูตรอบรมภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เมื่อหลักสูตร มีการพัฒนา และนำไปใช้อบรมก็น่าจะทำวิจัย ประเมินผลเพื่อศึกษากระบวนการเรียนรู้และการใช้ ภาษาอังกฤษของชาวคีรีวงต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณศาสตราจารย์ ดร.เวทิน นพินิตย์ ประธานบริหาร The Professional Associates of Thailand และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชัยณรงค์ อภินพพัฒน์

อาจารย์คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ที่ให้ความรู้และวิจารณ์
การทำนิพนธ์ฉบับ นายสมโชค บุญเพ็ชร
นายมาวิน ลำภูศรี และนายสุธี บุญเฉลย
นักวิจัยชุมชนบ้านคีรีวง ที่ช่วยเหลือในการ
รวบรวมข้อมูล

เอกสารอ้างอิง

1. นัยนา ทองศรีเกตุ และคณะ : โครงการวิจัย
และพัฒนารูปแบบการจัดการการท่องเที่ยว
โดยชุมชน บ้านคีรีวง อำเภอปานสกา
จังหวัดนครศรีธรรมราช: กรณีศึกษา เฉพาะการ
จัดการองค์กร ชุมชนการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์.
สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา,
กรุงเทพมหานคร. 172 หน้า, 2548.
2. สาโรจน์ แวมณี: การจัดการท่องเที่ยว
ของชุมชนคีรีวง ตำบลกำโลน อำเภอปานสกา
จังหวัดนครศรีธรรมราช. โครงการการท่องเที่ยว
เพื่อชีวิต และธรรมชาติ (REST), กรุงเทพ
มหานคร. 84 หน้า, 2548.
3. Stamboulis, D. : *Full Throttle on Khao
Luang: Ascending Southern Thailand's
Highest Peak*. TomYam Magazine. pp.
22-25, June 2006.
4. The Mountain Institute. *Community-Based
Tourism for Conservation and Development:
A Resource Kit*, Washington DC. 115 pages,
2000.
5. พงนา สวนศรี: *คู่มือการจัดการท่องเที่ยว
โดยชุมชน*. โครงการการท่องเที่ยวเพื่อชีวิต
และธรรมชาติ, กรุงเทพมหานคร. 120 หน้า,
2546.
6. Langstaff L.: *Linking Tourism and
Conservation in the Arctic: Measures for
Local Initiatives, Communities and Local
Authorities*. RESOLVE, Inc. Washinton,
DC. pp. 29-30, 2005.
7. Leksakundilok, A. : *Community Participation
in Ecotourism Development in Thailand*. A
Thesis submitted in fulfillment of the
requirement for the degree of Philosophy
(Science). School of Geosciences, Faculty
of Science. University of Sydney. pp. 48-
52, 2004.
8. Browns, H. D. : *Principles of Language
Learning and Teaching*. Prentice hall.
Newjersey. 347 pages, 2000.
9.English Language Development
Center (ELDC). *Executive Summary Needs
Analysis of the Use of the English Language
among the Personnel of the Industrial
Groups*. 20 pages, 2006.
10. Segaller, D. : *Thai Ways*. The Post
Publishing, Bangkok. 244 pages, 1993.
11. Chavez, M. : *Learners' Perspective on
Authenticity*. IRAL: International Review of
Applied Linguistics in Language Teaching,
36(4): 277-278, 1998.
12. Mak L. : *Language Learning of a New
Kind*. [online 2006; cited 2006 Aug 10].
Available from: [http://www.hku.hk/ssrc/
newLearn.html](http://www.hku.hk/ssrc/newLearn.html).